

Talajlakók

taposott utak alatt születtek és dübörgésbe fakultak hamar az ártatlan lények giliszták vakfehér mazsolái a földnek terméketlen magvai a feltört újrakövezett létnek e zúzalékrágó nemzedék álma lobog fenn napfény mentőkocsivijjogás koppanó cipősarok csákánycsattanás bábok még de hullanak a pólyából ha pöccint fölöttük a félelem uja leriadnak mélyülő tudatukra mely nem elvont csak test csupa ránc leébrednek a dermedtkék agyagig hol életjel a vonaglás és kagylóhéjrepszek metszik a húst és a vér nem vér csak halványrőt derengése a pokolnak mely átüt minden

Szeged, 1991. november 15.

Szomszédok

Varjakat lebbent fel az avaridő. Kalapácpattogás, üllőzendülés: szikrák zsonganak a tanyaközökben. Fényes a visszhang tükre. Minden a helyén, törvényszegelte talapzaton. Örök-távol ringnak körben a kunhalmok, elérhetetlenül, s e körök befelé gyűrűznek. Kutyák csaholnak, zárt ajtókra. Nincs madár, mely udvarról udvarra szállna: bokrok sűrű kopaszán csüngnek a verebek.

Hünyt szikrák korompelyhe szítál. A neszek érintésétől magukra riadnak a szobában. Mintha félelem volna: törik hamar a pillanatot. Szó nélkül felkelnek és kimennek, fürkészni a lezuhant csend magvát. Látják a szomszédot odaát, sűrűsödő ködben. Ő is az ajtó körül motoszkál. Jelen vannak, egymás szemzugában.

Jó így már. Biccentenek, de a tétova köszönés paracseppje lábuk elé koppan. Az avar nemezét sulykolja csupán e permetkopogás. Mintha színtelen, hideg vére hullna az alkonyinak.

Szeged, 1991. november 16.

Szemtől szembe

APÁMNAK

A fájdalom tüvillanásnyi. Érfalról lepattant mézszilánk. Vakfehér csalétek a lassú sodrásban. Cuppanó innnyel szopják éleit az éledő emlékek: kísértetsecsemők tolják horpadt ajkukat e résnyi fény felé. Tovalökődve szakadnak le és tapadnak újra. Néma, izamos harc. Tülekedés a vér fojtott zöreijében.

Ám a pillanat koppanó gyöngye — a lélegzetnyi dermedés — legördül a pengeélen. Szűk partok közt roppan héja. Szemedben pattant csak el az ér. Isten borostás arca mered e tükörbe. Összerezzen; föleszmél.

Szeged, 1991. december 5.

Találós kérdés

Ha feldobod, fehér; ha leesik, sárga. Mi az...? De fent — vagy már útban felfelé — fehéredik-e ki? És sárgul-e már hulltában, vagy csak mikor földet ér...? És miért nem kapod el, ha már feldobtad...? Miért dobtad fel egyáltalán? Nem volt rá szükséged? Feleslegessé vált? Ástad volna el, vagy hagyta volna ott, ahol addig is volt: mozdulatlanul a napsütésben, egymagában, érintetlenül. Visszahull úgyis hozzád. Dobtad volna az édig legalább, az angyalok közé. Elkapnák, ha kell nekik, s ha nem, hát majd visszajelik vagy rá sem néznek, hiszen fenn a fehér nem feltűnő. Felbukkanó hasonlóság csak, mely észrevétlen marad a ragyogásban, ha egy pillanatra megáll röptének, ivének legmagasabb pontján. Átbucskáz ott önnön közepén, átfordul léte tengelyén, készül a színeváltozásra. A visszazuhanásra. Lenéz rád: látja égre emelt arcodat, arcodon a fénytől ránduló kusza ráncokat, tenyered árnyékát a szemen, s tudja már, hogy kezed nem fogod nyújtani, hogy felfogd őt estében. Tömör döntése — a zuhanás — tudatos tehát, s tőled, ki feldobtad őt, független. Szemed káprázik a fénytől: csak a zúgását hallod, a süvítést. Riadtan hátrálsz: lábad előtt robban a hég és kizár minden további változást. Hagytad volna ott, ahol találtad... Mire mentél vele...? Tudod, hogy „fenn fehér”...? És „ha leesik, sárga”...? Kérdésedre nem kaptál választ. Lükettése még csak most eleven... Nem menekülhetsz előle. Ha futni készülsz, add fel: elcsúszol úgyis a szétloccsant masszában. Fuldokolsz a sárgájában.

De nézzük csak... Mi is az valójában...?

Szeged, 1992. január 16.

Okkal

mondták hogy huba néni boszorkány kertje zöld homályát májusban világította csak át a nyíló kerekrepekény drágakövek tükréként világolt a gyom között súlyosan hajoltak át az orgonafák a deszkakerítésen ha esett az eső virágukat ildikónak törtem tizenöt voltam ő tizenkettő a konyhába hívott félszegen besároztam a linóleumot nem baj mondta majd felmossa üldögéltünk csendben ötszirmű kelyheket kerestünk bűvölten a csokorban egyet talált ingébe dugta és kívánt valamit nem sejtettük hogy huba a kertjében guggol meztelenül és átkozódik másnap este már nem jött le a lány a kertek alá szunyogokat füstölni a sajjó úrt átszötte az orgonafák lombja a rontott éjben kutyák vonítottak huba a kertjében nevetett huba te szar kiáltottam repkény gyökere roppant bent megvadult s dobált a sötétből tépett tövekkel hullott rám a gyökér és a föld huba te szar sikoltottam kerítésébe rúgtam beszakadt a deszka elcsúsztam a nyákos téglán s omlott a föld omlott ágyamban is sirva aludtam el és kábultan a műtét után elaludt ildikó a kórházban melegedni járnak most hozzá szeméből merítenek a szomjas csillagok állt még huba néni háza októberben mikor egy éjszákára hazamentem a repkény az egész kertet benőtte már bodzabokor bűjt elő a málló fal tövéből kérgének szemölcssei békésen bizseregtek tenyerebben másnap a határon elvették útlevelemet nem tudtam mit kezdjek nélküle leszálljak-e otthon maradjak-e indult már a vonat mikor visszaadta a rendőr gondolta szúrósan néz de csak hunyorgott a szíromkék fényben amely mögöttem lobogott lehajtottam mégis a fejem orromban a repkény kesernyés illatával

Szeged, 1992. január 26.

Hogy mik vannak..!

1. hát nem különös

*hogy ez a tátott száju bandi fogta meg hiszen egybefolyt a taknyanya
nyála meg csak gügyögött és vigyorgott és hogy éppen ő nahát mit
szól ehhez az orrát piszkálta mindig nem nőtt be a feje lágya gyerek
maradt emlékszem tízéves lehetett mikor megsajnáltuk a nyomorulat
és átkértük egy hétre hozzánk szombaton disznótor volt bezabált
csak nyögött és röhögött kínjában kétszer is befosott mire a tanyá-
jukra értünk vele és látja katókám nem azért mondom de hogy épp
ez a szaros kölök fogja meg az isten lábát és csak lógjon rajta sikol-
tozva kékülő ajakkal*

2. egyébként

*a szomszédnak lánya született ő meg leitta magát bánatában a sárga-
földig alig talált haza ordított hogy hol a háza kidőlt a kerítés
nem ismerte meg megfordítottatok a házamat kiabálta letörtétek
a sarkait pedig amúgy is elég baj volt náluk az ágyak alatt izzottak
és elhamvadtak a pormacskák mindenfelé poregerek cincogtak
még jó hogy lett ez a gyerek mondta az anyósa a küszöbről míg ők
ebédeltek jó hogy lett illik a zugba jó lesz a hamuba és rájuk
csukta az ajtót majd meglátjuk mamóka mondta a szomszéd és
nyelte a kenyeret*

Szeged, 1992. január 26.

Angyali üdvözet

*A közlemény rövid: nem tér ki a részletekre. A közlő személye is elhanyagolható. Tuda-
tában a közlendők fontosságának, nem tükrözi a fényt. Bőrt képez a fényből, húst, csontot,
testüregeket. Halvány diszletet épít a fényből: önmagát. Kezében a tekercs is a diszlet része;
a közlendő nem része semminek, ami jelen van a közlés pillanatában. Mintha nem is abból a
szájából hallanám. Mellette, a levegőben fogan a tartalom. A semmiből vérzik át. A közlő —
hangját e jelfolyamhoz kötve — értelmet kölcsönöz csupán a rejtjeles üzenetnek.*

*Befejezi. Elhallgat. Átlebeg az utolsó szó a tudaton. Bezárul mögötte az értelem. Ébredek
a súlytalan álomból. Nyoma se nincs már a megjelent testnek: szabadon folytatja útját minden
megtorpant sugár. A tárgyakhoz visszatérnek az árnyak. Rendeződik a tér, s benne a bútorok
egymás mellett cinkosan állnak: élük, erezetük idegen.*

Szeged, 1992. február 6.